

Man behöver inte gå i kyrkan för att träffa en präst

Beatrice Lönnqvist är prästen som kommer till skolan istället för att stanna i kyrkan och vänta på att ungdomarna ska komma till henne.

– Vi vill ge ungdomar fler möjligheter att diskutera livsfrågor. Man kan utgå från ett budord, en sångtext, en bibelberättelse. Det uppstår alltid diskussion och frågeställning, om etiska dilemman, om livet och döden, om små och stora frågor, säger hon.

Sedan ett par år åker Bea runt i skolorna. Tillsammans med skol diakon Anders Sundberg är hon nu i full färd med att fylla höstens agenda. De kontaktar skolorna i församlingen och erbjuder sig att komma på besök, för att träffa enskilda klasser eller delta i en temadag på skolan, till exempel.

– Det är viktigt att vi är tillgängliga, är där ungdomarna är, säger Anders. Det gäller inte bara i klassrummet, utan även efter lektionstid. En idé är att hjälpa till med läsläsning, kanske regelbundet finnas i skolbiblioteket som extraresurs.

Anders och Bea är öppna för initiativ från skolorna och ungdomarna själva.

– Det är helt okej om en skola själv tar kontakt, ringer och säger "vi har en så bråkig klass här, kan ni göra något, vill ni komma?" – det har hänt flera gånger, och självklart ställer vi upp.

Naturligtvis kan också den som behöver någon att prata med höra av sig för ett enskilt samtal.

Du når Bea och Anders via församlingens växel 447 11 00.

Populärt efterplask

På midsommandagen konfirmerades 23 ungdomar, som dessförinnan tillbringat tio soliga dagar tillsammans på Gullbrannagården i Halmstad, med bad, lektioner, andakter och gemenskap.

Redan i våras planerade vi en återsamlingsweekend till hösten, men så länge ville inte ungdomarna vänta på att få träffas igen. De ordnade själva en återsamlingsträff på Sättrabadet en lördag i slutet av augusti. Vi ledare tackade glatt ja till inbjudan.

Det blev grillning, picknick, bollspel – och vattenkrig. Redan på lägret var detta en av konfirmandernas favoritaktiviteter. Det roligaste var att se till att ledarna blev blöta. Till och med jag blev brutalt ikastad i sjön – vilket i och för sig var ganska skönt med tanke på värmeböljan. På återsamlingssträffen klarade jag mig något bättre, men helt torr var jag inte...

Ungdomar! Tack för en underbar sommar tillsammans med er! Vi hoppas att ni alla vill bli kvar hos oss i olika verksamheter.

INGEMAR CEDERLUND, församlingsassistent

Byggarnas fina present – barnens egen Brännkyrka

Tornet rest och taket halvvägs lagt. Byggmästare Claes Edman och de andra hantverkarna jobbar på lillkyrkan var ledig stund. Sedan är det målarnas tur. Under oktober hoppas man på invigning.

På gräsmattan nedanför Brännkyrka församlingshus invigs snart en mindre kopia av Brännkyrka kyrka, som ska bli en "lek-kyrka" för barnen. Lillkyrkan är en gåva från arkitekterna, byggmästaren och de hantverkare som medverkat i vårens och sommarens renoveringsarbeten i både Fruängens och Brännkyrkas församlingslokaler.

– Som kyrkbyggare ser man andra värden än pengar, det finns en andlig dimension också. Vi är glada att kunna lämna efter oss något beständigt, som barnen kan få glädje av, säger byggmästaren Claes Edman.

Han är "pappa" till idén att bygga lillkyrkan. Arkitekter och underentreprenörer slöt upp som en man bakom projektet och har alla bidragit både ekonomiskt och praktiskt. För Claes och de andra hantver-

karna har hela sommaren gått i ombyggnadens tecken.

I Brännkyrka församlingshus har samtliga lokaler målats, fått nya innetak och ny armatur. Ett nytt kök och nya toaletter har byggts i anslutning till barn- och ungdomslokalerna. Strax utanför församlingshuset har ett sophus med möjlighet till källsortering uppförts, och parkeringsplatserna utmed Mellösavägen har asfalterats.

REDAN TIDIGT I VÅRAS påbörjades upprustning av verksamhetslokalerna i Fruängens församlingshus.

Med hjälp av nyinstallerade dörrpartier kan man nu dela festsalen i två lokaler. Mellan dörrpartierna har ett andaktsrum skapats. Även barnlokalen intill och den mellanliggande hallen har målats, fått nya golv och ny inredning. Fortlöpande rustas också arbetsrummen upp i såväl Fruängen som Brännkyrka.

FRAMFÖR OSS HAR VI ännu större och ännu mera spännande projekt. Det är dags att förnya Brännkyrka kyrkas interiör – och det är dags att bygga en riktig kyrka i Fruängen. Läs mer om planerna på sidan 4!

TORKIL NILSON / KARI MALMSTRÖM

Framtidens Brännkyrka kyrka?

S nart 30 år har gått sedan Brännkyrka kyrka restaurerades under ledning av den kände arkitekten Sven Ivar Lind. Nu är det dags igen och det är viktigt att församlingsborna får vara med och bidra med synpunkter.

Passa på den 13 oktober!

Då firas Brännkyrkadagen med högmässa och kyrklunch. Efter lunchen kommer teol. dr. Lars Ridderstedt att tala över ämnet "Sven Ivar Lind och Brännkyrka kyrka". Arkitekt Göran Lundqvist presenterar förslagen till kommande restaurering. Det blir då tillfälle för alla församlingsbor att ställa frågor och komma med synpunkter.

Sig lik och ändå ny – kyrkans interiör i arkitekternas förslag.

Så går det till i köket

Sju kilo kaffe, 25-30 tårtor och ett otal smörgåsar och småkakor passerar varje vecka genom köket i Brännkyrka församlingshus. Husmor Birgitta Samuelsson har koll på allt. Hon är församlingsvärdinna, administratör, köksa, arbetsledare och servitris i en och samma person. Ett omväxlande jobb – fyllt av utmaningar.

från lugn till ordnat kaos på bara en halvtimme – så är det ofta i Brännkyrka församlingshus kök.

Först anländer tårtleverantören. Idag väntar man ett stort sällskap begravningsgäster, så det är många tårtor. Husmor Birgitta Samuelsson tar emot och fyller kylskåpen.

SÅ KOMMER SMÖRGÅSARNA till dagens samling för äldre. Koppar, assietter, bestick och servetter lastas på serveringsvagnarna. Husmor och hennes medhjälpare börjar duka fullmäktigesalen och sällskapsrummet.

– Jag har verkligen ett väldigt roligt jobb, förklarar Birgitta. Det är mycket problemlösning, många sociala kontakter och högt tempo, det är stimulerande. Vi som arbetar i köket har också bra sammanhållning och trivs med varandra.

TILL SIN HJÄLP HAR HUSMOR fyra-fem tjejer som kallas in efter behov. Anna, Anette och Anja är de mest anlitade. Alla tre har ordinarie arbeten vid sidan av inhoppen i Brännkyrkas kök.

– Vi har en härlig stämning här, förklarar de med en mun. När Birgitta ringer säger man sällan nej.

Anja, Birgitta och Anna med smörgåsar i högsta hugg. 80 hungriga gäster väntar i rummet intill.

Jobbpassen här är verkligen något att se fram emot.

I Brännkyrka kyrka hålls i medeltal sex begravningstjänster per vecka, året om. En stor del av husmors arbete kretsar kring det efterföljande begravningskaffet. Och här gör personalen i köket mycket mer än att duka och servera.

– Begravningskaffet är viktigt ur social aspekt, säger Birgitta. Det

handlar ju om sörjande som samlas till ett gemensamt farväl av en avliden. Ofta är prästen med, men inte alltid. Då får vi representera församlingen.

– VI LÄGGER OSS VINN OM att skapa en fin stämning. Det händer relativt ofta att anhöriga hör av sig i förväg, vill prata om hur man ska sitta, vad man ska äta, och så vidare. Det kan

bli långa samtal ibland, och jag försöker alltid ta mig tid. Ibland kan man få ett väldigt nära förhållande med en sörjande anhörig. Jag har alltid intresserat mig för människor och bjuder gärna på mig själv. Då och då får jag också små tack i efterhand – då känner jag att jag lyckats.

Dopkaffe är en mindre allvarsam högtid. Ofta klarar sig familjerna själva, och husmor behöver bara se till att de beställda förfriskningarna finns på plats. Detsamma gäller vid de flesta samlingar med barn, ungdomar, studiegrupper och förtroendevalda.

SERVERINGEN ÄR I FULL GÅNG ute i fullmäktigesalen och sällskapsrummet. Ett par representanter från en begravningsbyrå tittar in i köket. Husmor bjuder på kaffe och en kokoskaka. Stämningen är välkommande även "bakom kulisserna".

Framåt eftermiddagen återstår bara efterarbetet. Gästerna har gått hem. Diskmaskinerna fylls med avättna fat och urdruckna koppar. Stolar ställs tillrätta och dukar byts ut. Kylskåpen är åter tomma.

I morgon kommer nya tårtor.

KARI MALMSTRÖM

Liknar det möjligen en fisk?

MÄRKER DU NÅGON SKILLNAD?

Jag hoppas det. Brännkyrkladet är sig inte likt. Ny färg, fräscht blå i stället för den något gulnade gröna. Nya typsnitt, mera i tiden än de gamla. Och en ny logotype! Den kommer du i fortsättningen att möta på affischer, i annonser, när du besöker församlingens hemsida, när du får ett brev från församlingen.

Meningen är att den ska fungera som en signal. Omedelbart ska du kunna identifiera avsändaren: Brännkyrka församling!

MEN VAD FÖRESTÄLLER DEN?

Korset är lätt att se. Korset är den viktigaste av alla kristna symboler, kyrkans tecken framför andra. Vad som ryms i de fyra fälten som kors-armarna bildar är inte lika givet. Det kanske kräver en stund av betraktande.

Det är också vad kyrkan vill uppmana dig till: att bli stilla, att betrakta och begrunda. Sammanhangen i livet är inte alltid tydliga och klara. Vi behöver tid. Då kan det hända att

bilden växer fram, genom tankar och associationer, du upptäcker nya detaljer, delarna fogas samman till en helhet, får betydelse, mening.

LIKNA DET MÖJLIGEN EN FISK?

Jo, det är en fisk. Också den en urgammal kristen symbol, ett igenkänningstecken. Det var genom fiskens tecken som de första kristna kunde identifiera varandra i förföljelsetider, ett hemligt tecken. Fisk heter på grekiska "iktys". Bokstäverna utgör begynnelsebokstäverna i de ord som på svenska betyder Jesus Kristus, Guds Son, Frälsare. Idag behöver vi inte hålla vår bekännelse hemlig, ingen kristen behöver i vart land frukta för sitt liv. Fisken kan i stället bli ett öppet vittnesbörd: Vi tillhör Kristus!

DET ÄR JUST DET VI GÖR, vi som tillsammans är kyrkan. Kyrkan är till sitt innersta väsen varken byggnad eller organisation, utan människor, som upptagits och inlemmats i kyrkan genom dopet. Och det är där vi hittar fisken:

I dopfunten, i dopfatet, i Brännkyrka kyrka.

Betraktad genom dopets vatten, när ljuset bryts genom vattenytan, kan fisken bli så där otydlig som i församlingens nya logotype. Det är precis som det ska. Ingen är färdig med sin tro. Alla är vi på väg, hela livet får vi växa, mogna, upptäcka alltmer av trons mysterium. Linjerna, fälten, figurerna i logotypen inbjuder till reflexion och förhoppningsvis samtal. Vi ser olika bilder, anar nya sammanhang, andra betydelser, vi får något att tala om, något att mötas kring.

DET ÄR OCKSÅ vad kyrkan är och vill vara, en mötesplats, en plats för samtal, en gemenskap kring Jesus Kristus, Guds Son, Frälsare – FISK!

TORKIL NILSON
kyrkoherde och människofiskare

Grannland Lettland behöver vår hjälp

Behovet av humanitär hjälp är stort i vårt grannland Lettland. Efter femtio års rysk ockupation och tio år av frihet kämpar man fortfarande med stora sociala problem. Fredsgruppen i Brännkyrka har genom kontakt med Centrumkyrkan i Riga för att träffa de människor som är i akut behov av hjälp. Här är Kerstin Fries rapport från resan. En läsning som både skakar om och inbjuder till konkret insats.

Kristi Himmelsfärdsdag åkte jag och Gudrun Bergman tillsammans med Centrumkyrkans Eila Lindholm och hennes medhjälpare till Riga, där medlemmar av baptistförsamlingen i Jelgava mötte.

Jelgava ligger 4,5 mil från Riga inåt landet. Baptistkyrkan har med hjälp av pengar från Farsta totalrenoverats. En bibelskola med fina lokaler har också byggts med mycken hand- och liten maskinkraft.

SEXTIO BARN KOMMER till kyrkan fem dagar i veckan för skollunch, men 7000 barn i Jelgava skulle behöva äta lunch. Husmor Galina Mosiskas man Elmars har renoverat köket med material bekostat av Farsta. Galina skulle också behöva en diskmaskin, och diskhanddukar har hon ont om.

Under ryssockupationen ödelades det mesta av Lettlands närings- och samhällsliv. Fortfarande dras inte minst landsbygdens folk med stora problem. Vi åkte genom ett område, som kunde ha varit en välmående jordbruksbygd, men åkrarna var inte odlade, på fälten betade några enstaka kor. Redskap saknas, efter kolchosernas upphörande är äganderätten till jorden oklar, den politiska situationen har kännetecknats av turbulens och bräckliga koalitionsregeringar.

FLERA AV DE FAMILJER som får hjälp från Centrumkyrkan och Fredsgruppen, hann vi med att hälsa på. Bostäderna är trånga och nedslitna både i Jelgava och på landsbygden. Somliga försöker förbättra, andra gör inget åt förfallet.

Sanita Masano, en ung ensamstående mor med tre barn, måste få sitt kök ombyggt. Centrumkyrkan och Fredsgruppen avsatte 1000 kronor vardera för detta och Elmars Mosiska gör ombyggnaden.

Eftersom vi flög till Riga, kunde vi inte ha så tung packning. Vi hade med oss pengar, ritblock och färgpennor, mjuka djur, hygienartiklar, godis och en del inte så skrymman-

I Lettland är ritblock och pennor till barnen ingen självklarhet. Här en liten kille som fick sin dag förgylld av Eila Lindholms gåvor från Sverige.

de plagg. Men jag önskar, att vi hade haft med oss mera. Sanitas lille son strålade av lycka över sina färgpennor och började genast rita.

MÅNGA FÖRÄLDRAR KLARAR INTE ansvaret för sina barn utan låter i bästa fall barnhem ta hand om dem.

Ett hem för förståndshandikappade från hela Lettland hade 150 omhändertagna barn och ungdomar. Där var sört för undervisning och arbete i trädgård och jordbruk, men även spel, lek- och idrottsredskap skulle behövas.

I Riga besökte vi Betainja, där internationella frälsningsarmén bedriver olika slag av social verksamhet. Ett tjugotal gatubarn har där sin bostad. Tre dagar i veckan bjuder Betainja 200 personer på lunch. Tidigare var bostadslösa lunchgäster ibland så smutsiga, lusiga och sjuka, att man inte kunde släppa in dem i huset. De fick äta sin lunch ute.

Med hjälp av bidrag har man nu byggt ett annex med duschar och tvättmaskiner, som även boende i omgivande slumområde får nyttja mot en liten avgift.

Bland de yngre barnen på Betai-

nja, som inte var i skolan, fanns lille Edgar, sex år men liten som en fyraåring efter tre alkoholförgiftningar som hans föräldrar utsatt honom för. Jag hoppas att han blir frisk, men finansiering av behandling är ej klar...

Ett annat av våra besök var hos en familj från Jelgavaförsamlingen som bosatt sig i barnbyn Pakapieni. Villkoren för att få flytta hit är att man är en komplett familj med både far och mor och att man åtar sig sex barn utöver sina egna.

DET FINNS SÅ MYCKET att hjälpa till med och att förbättra men det måste finansieras. Centrumkyrkan gör en fantastisk insats, och vi i Brännkyrka skulle genom Fredsgruppen kunna göra mera.

Inte en krona av det du skänker till Fredsgruppen går till omkostnader. Allt går till hjälp och verksamhet.

Den 11 juni lastades 250 lådor och 20 säckar med förnödenheter för vidarebefordran till Jelgava. Insamling av kläder, skor, leksaker med mera fortsätter.

text och foto:
KERSTIN FRIES

Ett obeskrivligt kök i en obeskrivlig bostad.

Barnen på hemmet för förståndshandikappade med sin föreståndare Andrejs Nimanis.

Gudrun Bergman från Fredsgruppen, Jelgavaförsamlingens kamrer Tapita och Sanita planerar ombyggnad av Sanitas kök.

Vill du bidra?

Penninggåvor kan du sätta in på postgiro 1950499-2, Fredsgruppen, Brännkyrka församling. Vill du skänka förnödenheter, ring Gudrun Bergman tel 6470326.

Och välkommen till Fredsgruppens basar i Brännkyrka församlingshus den 9 november! Nettot från förra årets basar var cirka 25 000 kronor.

Vad blir det i år?

BRÄNNKYRKA
FÖRSAMLING

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö

TELEFON 08-447 11 00 VX

TELEFONID MÅ-FR 9.00-15.00

E-POST info@brannkyrka.org

WEBBPLATS www.brannkyrka.org

KYRKOHERDE Torkil Nilson, 447 11 13

KANSLICHEF Eva Jarenius, 447 11 03

BRÄNNKYRKA KYRKA OCH FÖRSAMLINGSEXPEDITION

BESÖKSADRESS

Götalandsvägen 189-191, Älvsjö

BESÖKSTID MÅ-FR 9.00-15.00

FAX 08-86 09 22

MOTTAGNING- OCH TELEFONIDER

PRÄSTER

Torkil Nilson

må 9.00-10.00, 447 11 13

Eva Ellnemyr

to 9.00-10.00, 447 11 14

Annika Fernberg

ti 11.00-12.00, 447 11 11

Bo Rosengren

on 9.00-10.00, 447 11 09

Inga-Brith Åkerman

fr 9.00-10.00, 447 11 11

DIAKON

Agneta Frisk,

on, fr 9.00-10.00, 447 11 04

FÖRSAMLINGSSTYVER

May Nikali

on, to, fr 9.00-11.00, 447 11 07

MUSIKER

Birgitta Wensheim

on 9.00-11.00, 711 82 23

Peter Gunnarsson

ti 15.00-16.00, 447 11 06

Minna Heimo-Korhonen

ti 13.00-14.00, 447 11 06

BARNLEDARE

Åsa Bjerkerot

må 12.00-13.00, 447 11 05

FÖRSAMLINGSASSISTENT

Ingemar Cederlund

ti 11.00-12.00, 447 11 16

VAKTMÄSTARE

Verner Poppe, Henrik Bokedal

447 11 15

HUSMOR

Birgitta Samuelsson, 447 11 19

INFORMATÖR

Kari Malmström, 0708-476931

FRUÄNGENS KYRKA OCH FÖRSAMLINGSLOKALER

BESÖKSADRESS

Fruängen kyrkogata 3-7

FAX: 08-88 12 20

MOTTAGNING- OCH TELEFONIDER

PRÄSTER

Torkil Nilson

ti 15.00-16.00, 447 11 24

Ingmar Johansson

to 11.00-12.00, 447 11 29

Beatrice Lönnqvist

må 11.00-12.00, 447 11 27

Tore Nydevik

on 15.00-16.00, 447 11 30

Bertil Närding

ti 11.00-12.00, 447 11 21

Stanley Rydell

to 11.00-12.00, 447 11 30

DIAKONER

Birgitta E Andersson

må, on, to 10.00-11.00, 447 11 25

Anders Sundberg

må 10.00-11.00, 447 11 29

FÖRSAMLINGSASSISTENT

Yvonne Brisenheim

to 13.00-15.00, 447 11 22

VAKTMÄSTARE

Gun Karlsson, Lars Andersson

447 11 24

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLINGSBLAD
REDAKTÖR: KARI MALMSTRÖM
ANSVARIG UTGIVARE: TORKIL NILSON

På nya jobb

Ny röst i luren

Nu möter du en ny röst i luren när du ringer till Brännkyrka församling.

Maria Wasstesson bemanar sedan 2 september receptionen på församlingsexpeditionen. Hon vikarierar för Pirjo Sjöström, som är tjänstledig för studier.

Maria kommer närmast från Indiska Magasinet, där hon jobbat som löneadministratör. Lönetjänster hör också till hennes uppgifter här i Brännkyrka.

– Att lära känna kyrkan "från insidan" är spännande, säger hon. Det här är en helt ny värld för mig och jag trivs redan väldigt bra.

Maria är 34 år och bor i Solberga tillsammans med 6-årige sonen Dennis. Som småbarnsmamma har hon inga direkta fritidsproblem – men gillar att träna och umgås gärna med vänner när tiden medger.

Älskar att spela

Minna Heimo-Korhonen är organist och kom till Brännkyrka den 19 augusti.

– Jag älskar musik! Och det är härligt att kunna göra sitt största intresse till sitt jobb, säger hon. Jag tycker mycket om att spela orgel, framför allt Bach.

Minna är 23 år, är uppvuxen i Åbo i Finland och studerade vid Sibelius-Akademien i Kuopio.

Nu har hon bestämt sig för att slå sig ner i Sverige och bor med sin man i Stockholms innerstad. Förutom jobbet – som ju också är det stora intresset – gillar hon bland annat sport.

Hon kommer huvudsakligen att spela i Brännkyrka kyrka. Dessutom har hon hand om samtliga barnkörerna, både i Brännkyrka och Fruängen.

Porträttet

Hon har upplevt ett helt sekel och är fortfarande pigg på livet

Jag gillar att träffa folk och att uppleva saker. Som pensionär har man gott om tid och hinner göra mycket. Brännkyrka församling ordnar många trevliga samlingar och aktiviteter som jag ofta deltar i. Andakterna på Långbrobergs servicehus missar jag sällan!

Det säger Katarina Beckman, 100 år gammal och mycket pigg på livet.

Det är högsommar när Brännkyrkabladet träffar Katarina Beckman. Blomsterpraktiken är fantastisk bakom grinden till trädgården i Långbro. Pelargoner, fuchsior, lejongap och dahlior samsas glatt med sallad och persilja.

Odling och blommande växter hör till Katarinas största intressen. Hon sår och planterar, gallrar och rensar. Det enda hon behöver hjälp med är gräsklippningen.

Katarina bär sina år med lätthet. Hon är glad att hon fått vara pigg och frisk så länge, men något universalknep kan hon inte avslöja.

– **NÄR JAG VAR PÅ APOTEKET NYLIGEN** för att hämta ut några piller, så frågade personalen "Va, har du ingen mer medicin?" – och sedan "Hur har du levat egentligen?!", skrattar hon. Jag hade inget svar förstas, jag har väl helt enkelt haft tur med generna, alla mina systrar har också blivit gamla. Bara min bror dog ung, han stupade i andra världskriget.

Katarina föddes på svenskön Ormsö i Estland, då en del av tsar-Ryssland. Hon är nummer fyra av åtta syskon. Som den snabbtänkta och vetriga människa hon är beklagar hon än idag det dåliga skolväsendet. Katarina ville gå i skola, en bra skola.

– Jag hade tur. När jag var 18 antogs jag till en folkhögskola med svenska lärare, berättar hon. Det var precis efter första världskriget, och det var brist på allt. Vi elever måste själva ha med oss porslän, handfat, sänglinne – och till och med säng! Men jag fick min utbildning.

24 ÅR GAMMAL FLYTTADE KATARINA till Finland för att arbeta som hembiträde. Till Sverige kom hon 1930. Hon träffade blivande maken Lars, också han från Ormsö. De gifte sig 1941 och bosatte sig i Bromma.

– Jag ville pröva något annat än att arbeta i familj, och tog en kurs i tillskärning och sömnad. Sedan arbetade jag i en syateljé, och där började jag sjunga i kör. Arbetsgivaren tog dit blivande

musikdirektörer som övade stämsång med oss. En lite annorlunda personalvård kanske, men väldigt trevligt.

SÅNGEN BLEV OCKSÅ KATARINAS VÄG in i Brännkyrka församling. 1962 flyttade hon och Lars till Älvsjö. Katarina gick med i en av församlingens sånggrupper, och snart också i Brännkyrka syförening. Vid det laget hade Katarina bytt yrkesbana ännu en gång. Efter några Röda korset-kurser fick hon arbete på Sabbatsbergs sjukhus, där hon blev kvar fram till pensionen.

– Som ung pensionär var jag mycket aktiv. Jag gick och sam i Liljeholmsbadet två gånger i veckan och var med i två sånggrupper. Min man hade segelbåt och ägnade mycket tid åt den. Jag var med ibland, vi seglade mycket i Mälaren.

1990 gjorde Katarina sin första resa till Estland sedan 1938. Målet var barndomens Ormsö där kyrkan skulle återinvigas efter att i över ett halvt sekel ha använts som stall. Resan ordnades av Estlandssvenskarnas förening.

– Det blev verkligen ett minne för livet. Vi fick inte angöra bryggan utan fick ligga ute på redan och blev inrodda i jollar. Maten serverades på stranden. Estland var ännu inte fritt då, men rysarna var mycket vänliga och hjälpsamma. De bildade kedja och tog emot oss från jollarna, berättar Katarina.

Det blev flera resor till Estland under 90-talet, och återknytande av gamla kontakter.

Katarina blev änka 1998. Maken bodde på Solberga äldreboende under sina sista tre år, och Katarina var där så gott som dagligen. Hon är idag med i Brännkyrka församlings Besöksgrupp, och besöker regelbundet makens kusin på Långbroberg.

100-ÅRS DAGEN I SLUTET AV MAJ firades med ett hejdundrande kalas. Sammanlagt ett åttiotal personer slöt upp, bland andra kyrkoherde Torkil Nilsson, församlingssystem May Nikali och diakon Rakel Kinnunen från Brännkyrka församling.

Katarina Beckman berättar livfullt om stort och smått under livet. Inne på sitt 101:a år tar hon tillvara nuet – och ser framåt.

Grannarna tvärsöver gatan kom utklädda till vaktparaden och bjöd på glad musik. En systerdotterdotter hade styrt om att kungahuset uppvaktade med telegram.

Katarina visar bilder från den stora dagen, serverar kaffe och hembakt äppelkaka. Katten Cissy, "uppkallad efter ett mohairgarn", kurar belåtet ihop sig i hennes knä och spinner ljudligt.

– Det enda som är ledsamt med att vara så här gammal, det är att många nära och kära har gått bort. Men jag har lätt att hitta nya vänner, och är absolut inte ensam, förklarar Katarina. Jag tar dagen som den kommer och har aldrig tråkigt. Och när församlingens verksamheter drar igång till hösten finns gott om tillfällen att träffa folk.

KARI MALMSTRÖM

Gillar livet och ser alltid möjligheter

Birgitta E Andersson är sedan 1 september diakon i Fruängen. Hon kommer närmast från Nacka församling och var dessförinnan i Skarpnäcks församling i elva år.

– Jag gillar människor och att jobba med människor. Diakoni är för mig att hjälpa människor att ta ansvar för sig själva, att frigöra deras inre resurser. Det får aldrig stanna vid ren välgörenhet.

Birgitta är socionom och började sin yrkesbana som socialarbetare. Hon har också varit invandrarlärare. Till Skarpnäck kom hon som diakonitjänsteman. Det diakonala arbetsfältet intresserade henne. Nästa steg blev diakonutbildning på Stora Sköndal och diakonvigning 1995.

Birgitta är skild, har vuxna barn och är "jämgammal med Stockholms stift", det vill säga 60 år.

– Jag tycker verkligen om att leva. Livet är spännande. Det betyder inte att jag alltid är jätteglad, eller vill att andra ska vara det. Det är viktigt att folk får vara sig själva. Man får vara arg, sur och besviken, men man måste försöka se nya möjligheter – för de finns!

I Skarpnäcks församling arbetade Birgitta i Bagarmossen när den nya kyrkan byggdes, och invigdes påskdagen 2001. Det ser ut som en tanke att hon nu hamnat i Fruängen, där hon har alla chanser att få vara med om ännu en invigning av en ny kyrka!

Birgittas telefon- och mottagningstider:
Må, on, to 10.00-11.00, telefon 447 11 25.

Engagerad i ungdomar

Anders Sundberg kom till församlingen i mitten av maj. Han är diakon med inriktning mot skolor och ungdomsarbete.

Anders arbetsrum ligger i Fruängen, men arbetsfältet omfattar hela församlingen. Till hans uppgifter hör bland annat skolbesök tillsammans med prästen

Beatrice Lönnqvist, arbete med konfirmander och andra ungdomsgrupper, och att finnas tillgänglig så att ungdomar kan få tag på honom.

– Mitt första jobb som diakon var i Lidingö församling, där jag arbetade mycket med skolorna. Det var engagerande och gav mersmak. När Brännkyrka sökte en skoldiakon kändes det helt rätt att söka jobbet, säger han.

Anders är 30 år och bor i Solna med sin fru Kristina. Ursprungligen kommer han från Karlstad. Efter teologistudier i Uppsala sökte han sig till Stockholm för att utbilda sig till diakon på Stora Sköndal och Ersta. Han diakonvigdes år 2000.

Bland intressena nämner Anders läsning, promenader och musik, både att lyssna på och att sjunga själv.

Sångförfattare blev präst

Den 9 juni prästvigdes Ingmar Johansson. Två dagar senare började han som pastorsadjunkt i Brännkyrka församling. Ett års "praktik" som pastorsadjunkt är steg ett i yrket för nyprästviga. Just i Ingmars fall blir tiden 18 månader, eftersom han valt att jobba 75 procent.

Ingmar fyller 50 framåt slutet av detta år, och har en gedigen kyrklig bakgrund. Han har bland annat arbetat inom Stockholms stift som konsulent i skol- och ungdomsfrågor. Sedan 1977 är han också verksam som sångförfattare av andliga sånger och psalmer.

– Att bli präst var för mig att fördjupa något jag redan var inne i, förklarar han. Som nyprästvigd uppskattar jag de kyrkliga handlingarna allra mest. Begravningsgudstjänster till exempel känns väldigt viktiga och meningsfulla.

Ingmar bor på Lidingö, är skild och har vuxna barn. Under tiden i Brännkyrka kommer han mestadels att jobba i Fruängen, bland annat med onsdagsmässorna "Sökord: Gud", där mycket av hans musik kommer att sjungas och spelas.

Trivs med högt tempo

Han är van att ha många bollar i luften – Henrik Bokedal, sedan 1 september vikarierande vaktmästare i Brännkyrka kyrka. Bara 23 år gammal har Henrik hunnit driva jourbutik, vara i byggbranschen, jobba som säljare och med kundstöd. Dessutom hjälper han sin svärfar i två företag och extraknacker som discjockey.

– Jag tycker om att arbeta praktiskt, med händerna, säger han. Samtidigt vill jag ha ett arbete där jag behöver använda huvudet och lösa problem. Vaktmästarysslan ger båda två.

Henrik är uppvuxen på söder och var som yngre mycket engagerad i ideellt barn- och ungdomsarbete i Katarina församling. Efter gymnasiet – och Henrik erkänner gärna att han var mycket skoltrött – har yrkesarbete varit huvudinnehållet.

Fritiden handlar just nu mest om familj eftersom Henrik och sambon Sara är nyblivna föräldrar. Dessutom är lägenheten i Högdalen inte helt färdigrenoverad ännu. Tur att Henrik gillar högt tempo!

"Gud är en hedersgudinna"

Hur ser Gud ut? Den frågan ställde sig 6-årsklassen på Vivelskolan, som i våras gjorde ett temaarbete om Gamla testamentet. Barnen målade och berättade, fröknarna hjälpte till att skriva. Det hela blev en utställning som presenterade på skolans Öppet hus i juni. Brännkyrkladet fick låna några av bilderna. Här är Alvins, Julias, Karins och Nils bilder av Gud!

"Gud håller i sin trollstav när han är på jorden, det rinner kraft till träden och jorden för att det ska bli vackrare."

"Gud är en hedersgudinna."

Men vi vuxna då? Hur ser våra bilder av Gud ut? Finns Han överhuvudtaget? Och de av oss som har en levande Gudstro, hur har vi kommit fram till den?

Antagligen finns lika många bilder av Gud som det finns troende människor. Några av oss som arbetar i församlingen kommer i det här och kommande nummer av Brännkyrkladet att berätta om just vårt personliga möte med Gud. Vi kallar kolumnen "Jag och Gud" och du hittar den här intill.

Du läsare är också välkommen att berätta. Fatta penna eller dator och skriv! Adressen till oss finns på sidan 2.

"Gud sitter i regnbågen som är som en tron. Det är Guds fru som är rosetten."

FOTO: KARI MALMSTRÖM

"Jag har ritat Gud i många färger för att han ska bli glad. Jag gav honom en hatt så att han inte ska frysa om örönen."

Jag och Gud

Högt i tak i Guds hus

Jag tror på Gud. Jaha – tänker du – det är väl klart att en som jobbar inom kyrkan tror på Gud? Och det är sant. Utan Gud hade jag inte kunnat ha det arbete jag har i församlingen.

Jag och Gud pratar ofta med varandra, vi lyssnar och svarar, och jag känner att Han gillar mig. Så har det inte alltid varit. Kanske är det så, att du själv och Gud måste söka varandra, för att kunna mötas?

Som barn och ung var jag helt säker på att Gud inte fanns. Vi hade kristendomsundervisning i skolan och ritade bilder på både Gud och Jesus, men inte trodde jag för det. Jag var ju inte ens döpt. Och inte blev jag konfirmerad heller, det var överhuvud taget inget att ställning till. Förmodligen en kombination av tidsanda och miljö – jag kände inte många som ens konfirmationsläste.

När man står utanför en gemenskap – som jag gjorde med den troende – är det lätt att fördomarna skymmer sikten. Mitt närmande tog tid. I många år var musiken min enda väg till känslan av att Gud kanske fanns. Jag har sjungit i kyrkokör här i församlingen ända sedan 1987. Är ut och är in sjöng jag Guds lov i alla tonarter, hela tiden med kluvet hjärta. Jag ville så gärna, men kunde inte. Tro.

Däremot kunde jag lätt känna gemenskap i församlingen, och engagerade mig inte bara som körsångare utan också som förtroendevald. Jag trodde ju nästan på Gud, och någonstans innerst inne kände jag nog ändå att Han letade efter mig.

Han hittade mig äntligen för ett par år sedan, när jag satt i en karusell på ett nöjesfält vid Kalixälvens strand. Solen höll på att gå ner över trädtopparna, jag hade min dotter bredvid mig och min son i knät. Min nam hade just lämnat mig och jag väntade på en läkartid för att utreda en eventuell allvarlig sjukdom. Vad som skulle bli av mig hade jag då ganska dimmiga begrepp om. Då hittade han mig. Jag förstod plötsligt meningen med ordet "förtrostan". Och jag förstod begreppet "tro".

Nu finns Han med mig varje dag, enkelt och självklart. Han ser mig, och mitt sammanhang. Det som sker mig har en mening. Istället för att försöka styra mitt öde själv hela tiden, kan jag numera låta skeenden, upplevelser, människor och känslor ramla över mig och ta mig i anspråk. Han har lärt mig att försöka göra det mesta och bästa av det som är nu. Att säga ja oftare än nej. Och att säga nej när det verkligen behövs.

Det är Guds nåd, som jag upplever den. Han hjälper mig att överse med andras misstag, se ett gott uppsåt även om resultatet blev fel. Han hjälper mig också att överse med mina egna misstag, även om det är mycket svårare. Nåd är inte detsamma som ansvarslöshet. Nåd är förlåtelse.

Man kan naturligtvis säga att "det är väl typiskt att hon kom till tro just när hela livet gått i kras" – och mena att Gud är någon sorts krycka. Jag tror inte på det. Jag tror att Gud hittar en när det är dags, när man själv är beredd att säga "välkommen!".

Och så pass högt i tak är det i Guds hus, att jag vågar och vill dela med mig av hur Han och jag hittade varandra!

KARI MALMSTRÖM, informatör

Ny kyrka i Fruängen 2004

När Fruängens kyrkcentrum byggdes för drygt 40 år sedan planerades en kyrka, men den förverkligades inte. Sedan dess har "kyrksalen", en samlingshall av mera allmän karaktär, använts även som gudstjänstrum.

Många församlingsbor har haft svårt att förknippa en sal där teater, musikunderhållning och filmvisning erbjuds med stillhet och andakt. Nu finns förutsättningar, resurser och vilja hos församlingens förtroendevalda att förverkliga byggnation av ett avskilt kyrkorum.

Under sommaren har en kyrkobyggnadsgrupp förberett frågan, bland annat genom studiebesök, och enats kring några riktlinjer: Exteriört ska kyrkan höja sig över de befintliga huskropparna. Kyrkan ska synas! Vilken form den nya kyrkan ska få blir en fråga för arkitekten, men den bör såväl ansluta till nuvarande byggnader som skilja sig ifrån dem.

Interiören ska ge en känsla av rymd, samtidigt som den ska ge en upplevelse av närhet och gemenskap. Möbleringen ska vara flexibel, och barnens plats i gudstjänsten ska särskilt beaktas.

Kyrkorådet har fattat beslut om att en arkitektävling ska utlysas. Tävlningen kan förhoppningsvis genomföras under nästa år. Fruängens nya kyrka skulle i så fall kunna byggas och tas i bruk under 2004.

TORKIL NILSON

Brännkyrka kyrka i förvandling

En omfattande renovering och omdaning av Brännkyrka kyrkas interiör kommer att genomföras under 2003. Här presenterar vi några av arkitekternas idéer.

ALTARET FLYTTAS FRÅN korväggen och får en mera central placering. Detta förbättrar möjligheten för prästen att vid nattvardsfirandet stå vänd mot församlingen. Det gör det också möjligt att placera kören bakom altaret.

Vidare föreslås att predikstolen tas bort – den används alltmera sällan – så att kortrappan kan utvidgas till kyrkans hela bredd. Predikstolen och textläsningspulpiten (ambon) ersätts med en flyttbar talarstol.

I LÅNGSKEPPETS FRÄMRE del, utmed norra väggen, placeras en kororgel, som länge varit ett önskemål från församlingens musiker. För att göra denna del av kyrkorummet mera flexibel föreslås att bänkar kapa till kortare längd. De blir då lättare att flytta och tvärställa.

Bänkinredningen, liksom furutaket i mittsektionen, för-

reslås få en vit eller ljusgrå ton. Bänkdynor, som många önskat, är svårt att förena med befintliga bänkar. Lösa sittdynor kommer dock att finnas tillgängliga för den som önskar.

FÖRE KYRKANS SENASTE restaurering fanns en boasering, en panel utmed murarna. Förslaget är att återskapa en sådan panel, dels för att hålla samman bänkinredningen, dels för att anknyta till läktarbalustraden. Vaktmästarens arbetsplats med reglage för ljus och ljud, liksom ett bokbord, integreras i den fasta inredningen. I anslutning till vapenhuset blir det möjligt att hänga av sig ytterkläder. Där blir det också plats för en barnhörna.

Redan i höst kommer en del arbeten att utföras i sidolokaler och undervåning, allt så de delar av kyrkobyggnaden som tillkom i samband

med den senaste restaureringen på 1970-talet.

EN HISS KOMMER att installeras för att rullstolsburna ska kunna förflytta sig mellan våningsplanen. Detta medför en del förändringar av befintliga utrymmen. Den tidigare igensatta koppardörren blir personalingång och sakristian blir större.

I undervåningen flyttas en vägg att för att bereda plats för hissen, vilket innebär att samlingshallen blir något mindre än idag. Där kommer ett kyrkmuseum att inrättas. Vaktmästarnas omklädningsrum byggs om och nya städutrymmen inrättas. För att komma tillrätta med fuktproblem och för att skapa en mera kyrkligt präglad miljö är det även angeläget att ersätta den befintliga golvbeläggningen med ett golv av tegel eller sten.

TORKIL NILSON

Anslagstavlan

Kerstin i sy- och vävstugan på Gyllene Rattens flyktingbostäder behöver fler hjälpande händer

Det senaste året har vi på Gyllene Ratten haft glädjen att ta emot många nya frivilliga som vill hjälpa till med läxor i biblioteket eller delta i barnverksamheten. Det har dock varit svårare att hitta någon eller några som har lust att vara med i sy- och vävstugans aktiviteter.

Sy- och vävstugan har öppet på onsdagar 14.00-16.00 under september till maj (med uppehåll under helger såsom jul och påsk). Kerstin Jonsson har under det senaste året haft fullt upp med cirka tio besökare vid varje tillfälle som vill ha hjälp med att sy om kläder, skapa nytt o.s.v. Kerstin behöver medhjälpare!

Du behöver inte kunna komma varje vecka, spridda tillfällen går också bra. Du behöver inte vara expert på att sy. Grundläggande kunskaper i att sy för hand eller med maskin räcker. Kerstin har stor erfarenhet av de maskiner som används. Det viktigaste är att du har intresse av att möta människor från andra kulturer, och en vilja att försöka kommunicera på svenska med dem som kommer till systugan så att de får tillfälle att träna sig i det nya språket.

Låter det intressant? Kontakta Gyllene Rattens biträdande föreståndare Torbjörn Nilsson på telefonnummer 08-50848601. Adress: Lotta Svärds gränd 3 i Fruängen.

Med vänliga hälsningar! Kerstin och Torbjörn

Behöver du någon att tala med?

En präst från Brännkyrka församling finns på Älvsjö medborgarkontor varje onsdag 17.00-18.00.

Öppen kyrka

Fruängens kyrka hålls öppen för ljusständning och enskild andakt måndag-torsdag 12.00-17.00.

Barnkör i höst?

Församlingens barnkör vill ha fler medlemmar! Vi sjunger både klassiskt och gospel. Under hösten medverkar vi i gudstjänster, i julkonserten och Lucia-festen. Till våren börjar vi repa en musikal.

Brännkyrka tisdagar 15.00-15.45 (åk 1-2)
16.00-16.45 (åk 3-6)
Fruängen onsdagar 16.15-17.00 (åk 1-3)
17.15-18.00 (åk 4-6)

Välkomna alla - ingen föranmälan behövs!

MINNA HEIMO-KORHONEN
körledare